

Arrest

nr. 262 358 van 18 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Albanees staatsburger, afkomstig uit het dorp Bardhoc in de gemeente Kukës. Op 23 oktober 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in. In 2010 werd u door uw ouders uitgehuwelijkt met S.G. (...). U en uw echtgenoot woonden samen in Tirana. Uw echtgenoot was jaloers en stond niet toe dat u buitenshuis ging werken. Hij sloeg u dagelijks. In maart 2015 verwittigde een buurvrouw de politie nadat uw echtgenoot u en uw zoon nog maar eens had geslagen. De politie zei u dat ze u naar een vluchthuis en uw zoon naar een weeshuis konden sturen. Het idee dat u van uw zoon gescheiden zou worden, was echter ondraaglijk voor u. De agenten zeiden aan uw echtgenoot dat hij goed voor u en uw zoon moest zorgen. Ze overtuigden u om met hem naar huis terug te keren. Enige tijd later moesten u en uw echtgenoot alsnog voor de rechter verschijnen. U kreeg de keuze om een

echtscheiding aan te vragen of om te zeggen dat alles terug goed ging tussen jullie. Uw echtgenoot zei dat jullie alles besproken hadden en niet uit de echt zouden scheiden. De rechter zei nog tegen u dat, mocht het ooit terug minder goed gaan, u wist welke stappen u diende te zetten. Vervolgens werd de zaak geseponeerd. De werkloosheid zette u en uw echtgenoot aan Albanië te verlaten. In 2015 trokken jullie naar Duitsland. Jullie dienden er een verzoek om internationale bescherming in. Aangezien u niet de kans kreeg om zonder uw echtgenoot een interview te geven, durfde u niet te vertellen over het huiselijk geweld. Jullie verzoek werd afgewezen. In september 2015 werden jullie naar Albanië teruggestuurd. Nadat uw broer en de broers en zussen van uw echtgenoot hem op zijn wangedrag aanspraken, gebruikte hij geen rechtstreeks geweld meer tegen u of uw zoon. Uit angst voor de bedreigingen van uw echtgenoot durfde u niet opnieuw naar de politie of het gerecht stappen. Als u hem zou verlaten, zou hij eerst u, dan uw zoon en vervolgens zichzelf vermoorden. Op 10 oktober 2018 verliet u samen met uw echtgenoot en uw minderjarige zoon K. (...) Albanië. U had uw echtgenoot kunnen overtuigen om het land te verlaten en om in Frankrijk internationale bescherming aan te vragen. Eenmaal in Frankrijk aangekomen nam u uw minderjarige zoon K. (...) en verliet u uw echtgenoot. De volgende dag reisde u met uw zoon naar België. Op 26 november 2018 werd uw zoon R. (...) geboren in Heusden-Zolder. Op 7 februari 2019 weigerde het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. U had immers geenszins aannemelijk gemaakt dat u naar aanleiding van het huiselijk geweld en de bedreigingen geuit door uw echtgenoot geen beroep kon doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. Verder had u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich niet als alleenstaande moeder in Albanië zou kunnen handhaven. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Vervolgens diende u, zonder België te hebben verlaten, op 17 maart 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Er zijn geen nieuwe ontwikkelingen in uw zaak. U herhaalt uw vrees voor uw echtgenoot in geval van terugkeer naar Albanië. U hebt geen enkel contact meer met hem. U bent niet in het bezit van nieuwe documenten.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat uw verzoek nietontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u in uw huidige verzoek om internationale bescherming louter en alleen uw vrees ten aanzien van uw echtgenoot, dewelke u hebt uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek, herhaalt. U stelt uitdrukkelijk dat er geen nieuwe ontwikkelingen zijn in uw zaak (DVZ, verklaring volgend verzoek, vraag 16). In dit verband dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal in uw eerste verzoek oordeelde dat u niet aannemelijk had gemaakt geen beroep te kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten en dat u evenmin aannemelijk gemaakt had zich niet als alleenstaande moeder in Albanië te kunnen handhaven. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Deze beoordeling is dan ook definitief.

Uit de ge-update informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt nog steeds dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter

niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera’s in patrouillevoertuigen en van bodycamera’s bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo’s tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Bijgevolg meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cqvs.be/nl>) en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cqvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande

uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in haar "BEROEP TOT NIETIGVERKLARING" in een eerste en enig middel op de:

“- Schending van artikel 57/6/2, §1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

- Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM)".

Verzoekster betoogt:

"Dat verzoeksters volgend verzoek als niet-ontvankelijk wordt beschouwd omdat er geen nieuwe elementen aanwezig zouden zijn ten opzichte van haar eerste aanvraag. Deze werd afgewezen omdat zij niet zou hebben aangetoond dat zij voor bescherming tegen het huiselijk geweld van haar echtgenoot geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten;

Dat er wel degelijk nieuwe elementen aanwezig zijn ten opzichte van het vorige verzoek die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. De motivatie van de eerste beslissing van het CGVS betreffende verzoekster bevat immers geen informatie omtrent de situatie wanneer een Albanese echtgenote haar man verlaat zonder deze op de hoogte te brengen en zonder echtscheidingsprocedure.

Bovendien wordt geen rekening gehouden met de nieuwe situatie omtrent de maatregelen ter bestrijding van COVID-19. Omdat de eerste negatieve beslissing hier niets over vermeldt, en verzoekster volgens haar eigen verklaringen die niet in twijfel werden getrokken door het CGVS wel degelijk is weggelopen van haar man nadat zij in Frankrijk waren toegekomen, moet deze situatie als een nieuw element in het volgend verzoek worden beschouwd”.

Verzoekster geeft vervolgens een overzicht van hetgeen er in de beslissing van het CGVS in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd aangegeven en doet gelden:

“Dat er sinds de eerste beslissing van het CGVS nog op een andere wijze een nieuwe situatie is ontstaan die mogelijk de kans op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vergroot: in Albanië heeft de uitbraak van COVID-19 voor een enorme toename gezorgd van huiselijk geweld.

De VN spraken reeds hun bezorgdheid uit met betrekking tot de pandemie in Albanië (stuk 3 in bijlage):
(...)

Dat het artikel 'Nowhere to go: pandemic inflames Albania's scourge of domestic abuse'(France 24, 29/09/2020, stuk 4 in bijlage) spreekt over een enorme toename van huiselijk geweld als gevolg van de lockdownmaatregelen en de economische malaise in het land. Bovendien wordt ook de situatie aangekaart van vrouwen die via de procedurele weg hun man willen verlaten: voor degenen die niet de financiële middelen hebben om een eigen woonst te betalen zijn de beschermingsmaatregelen van de overheid een maat voor niets:

(...)

Dat verzoekster, wanneer zij zou moeten terugkeren naar Albanië, gezien haar financiële situatie geen andere keuze heeft dan terugkeren naar het huis van haar echtgenoot. Wanneer zij daar zou toekomen is de kans aanzienlijk dat zij, nog voor er van enige tussenkomst van het gerecht of de politie sprake kan zijn, fysieke schade zal oplopen door toedoen van haar echtgenoot. Zij heeft immers zijn eer gekrenkt door ongehoorzaam te zijn en hem te verlaten samen met hun zoon. Bovendien was verzoekster zwanger van haar tweede kind toen zij haar man verliet, wat de opgekropte woede en frustratie bij haar man alleen maar groter zal maken;

Dat verzoekster verder geen enkele garantie heeft dat zij, wanneer zij er in slaagt om haar man te ontlopen in Albanië, in een vluchthuis zal terechtkunnen samen met haar kinderen. In de COI Focus 'Albanië: Huiselijk geweld' van 17 oktober 2017 (stuk 5 in bijlage, blz 30-33) staat weliswaar geschreven staat dat de Albanese vluchthuizen aan vrouwen de toelating verlenen om hun kinderen mee te nemen. Het bovenstaande rapport vermeldt echter veel andere problemen met de vluchthuizen die niet aan bod kwamen in de negatieve beslissing betreffende verzoeksters eerste asielaanvraag. Zo zijn er in heel het land slechts 163 bedden beschikbaar in de vluchthuizen. Naar internationale normen betekent dit een tekort van maar liefst 127 bedden. De kans is dus reëel dat men aan verzoekers moeder een voorstel deed om haar kind naar een weeshuis te sturen omdat er een plaatsgebrek was op dat moment. De verwerende partij heeft echter nagelaten om de specifieke omstandigheden te onderzoeken en houdt het bij de zeer algemene stelling dat vluchthuizen kinderen toelaten. Dat nog volgens bovenstaande COI Focus de vluchthuizen kampen met financiële problemen. Sommigen zitten zelfs zodanig in zwarte papieren dat hun voortbestaan bedreigd wordt (COI Focus, blz 31). Aan verzoekster werd niet gevraagd om welk specifiek vluchthuis het ging, dus kan de verwerende partij ook onmogelijk weten of zij de waarheid sprak hieromtrent. Ook staat in het rapport geschreven dat voor sommige vluchthuizen de maximumleeftijd voor jongens acht jaar is (verzoeksters oudste zoon is negen) en dat de opvang soms beperkt is tot slechts één week of één maand. Dit zijn allemaal factoren waarmee de bestreden beslissing geen rekening houdt.”

Verzoekster vervolgt:

“Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivatie van bestuurshandelingen het volgende bepalen:

(...)

Dat de verwerende partij weliswaar motiveert waarom verzoeksters volgend verzoek wordt afgewezen, maar dat deze motivatie niet als afdoende kan worden beschouwd in de zin van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991. Een motivering is maar afdoende als de personen waarop zij betrekking heeft begrijpen waarom een bepaalde beslissing genomen werd. Verzoekster begrijpt echter niet waarom er in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de toch wel ingrijpend veranderde situatie ten opzichte van de eerste asielaanvraag. Hierdoor is misschien wel aan de formele motiveringsplicht voldaan, maar werd de materiële motiveringsplicht wel degelijk geschonden.”

Tevens voert verzoekster aan:

“Dat artikel 8 EVRM het volgende bepaalt:

(...)

Dat verzoekster, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing bevestigt, het risico loopt dat zij gescheiden zal worden van haar kinderen indien zij moeten terugkeren naar Albanië. Aangezien artikel 8 EVRM stelt dat iedereen recht heeft op een familie- en gezinsleven, zal dit recht geschonden worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Dat artikel 8 EVRM enkel uitzonderingen toestaat op het recht op respect op het gezinsleven indien de veiligheid of het economisch welzijn van het land in gevaar komt, indien er strafbare feiten zouden gepleegd worden of indien de gezondheid, goede zeden of de rechten van anderen in het gedrang komen. Het is duidelijk dat het Albanese vluchthuis waar verzoekster naartoe werd gestuurd zich met haar intentie om moeder en kind van elkaar te scheiden niet aan de afspraken van artikel 8 EVRM houdt. Verzoeksters dient tegen haar echtgenoot beschermd te worden, maar het kan niet gerechtvaardigd worden dat zij van haar zoon gescheiden wordt.

Dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivatie van bestuurshandelingen, artikel 8 van het EVRM en artikel 9 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind.”

2.2. Verzoekster vraagt gelet op het voorgaande om de bestreden beslissing te vernietigen en haar alsnog de vluchtelingenstatus toe te kennen.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog, benevens de heden aangevochten bestreden beslissing en de beslissing die het CGVS nam in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3. VN: UN Albania message on gender-based domestic violence in the context of Covid-19;

4. ‘Nowhere to go: pandemic inflames Albania s scourge of domestic abuse ’ (France 24, 29/09/2020);

5. COI Focus ‘Albanië: Huiselijk geweld’ van 17 oktober 2017”.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker vraagt om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bevelen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.4. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5°

verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het licht van de voormelde bepaling, wordt in de bestreden beslissing volledig terecht gemotiveerd:

“In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u in uw huidige verzoek om internationale bescherming louter en alleen uw vrees ten aanzien van uw echtgenoot, dewelke u hebt uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek, herhaalt. U stelt uitdrukkelijk dat er geen nieuwe ontwikkelingen zijn in uw zaak (DVZ, verklaring volgend verzoek, vraag 16). In dit verband dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal in uw eerste verzoek oordeelde dat u niet aannemelijk had gemaakt geen beroep te kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten en dat u evenmin aannemelijk gemaakt had zich niet als alleenstaande moeder in Albanië te kunnen handhaven. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Deze beoordeling is dan ook definitief.

Uit de ge-update informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt nog steeds dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera’s in patrouillevoertuigen en van bodycamera’s bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution

Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Bijgevolg meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een "nationaal doorverwijzingsmechanisme" aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderschulpijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt."

Verzoekster slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven of om anderszins aan te tonen dat er heden nieuwe elementen voorhanden zouden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Waar zij heden eenvoudigweg erop wijst dat de beslissing van het CGVS in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming geen informatie bevatte "omtrent de situatie wanneer een Albanese echtgenote haar man verlaat zonder deze op de hoogte te brengen en zonder echtscheidingsprocedure" en op deze wijze alludeert op het gegeven dat zij ten gevolge van het verlaten van haar echtgenoot zonder hem officieel te verlaten en zonder echtscheidingsprocedure iets zou dienen

te vreezen, dient immers te worden opgemerkt dat dit volledig kadert binnen en valt onder de vrees die zij reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde. Vooreerst kan in het kader van het voorgaande worden opgemerkt dat verzoekster in het geheel niet aantoonbaar of aannemelijk maakt dat of waarom het voor haar en bij een terugkeer naar Albanië onmogelijk zou zijn om op legale wijze en middels de aldaar bestaande procedures officieel van haar echtgenoot te scheiden. In dit kader blijkt uit haar gezegden, zoals aangehaald in de beslissing die werd genomen in haar eerste verzoek, genoegzaam dat zij in Albanië daartoe over de nodige mogelijkheden beschikt. Zo verzoekster van mening was dat het loutere verlaten van haar echtgenoot, momenteel via niet-officiële weg, haar in een lastige situatie kon brengen, had zij dit bovendien eenvoudigweg kunnen en moeten aanhalen en aantonen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoekster deed zulks echter kennelijk niet. Daarenboven kon, zo zij de mening toegedaan was dat het voorgaande kon leiden tot vervolging of ernstige schade, worden verwacht dat zij beroep zou hebben ingediend tegen de beslissing die hiermee volgens haar ten onrechte geen rekening hield. Ook dit deed zij echter niet. Tevens en minstens kon worden verwacht dat zij dit zou hebben aangehaald in het kader van haar verklaring volgend verzoek, afgelegd in het kader van haar huidige, tweede verzoek om internationale bescherming. Verzoekster deed zulks echter andermaal niet. Dat verzoekster hiermee slechts in de onderhavige beroepsprocedure in het kader van haar tweede verzoek op de proppen komt, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen. Ook heden brengt verzoekster daarenboven niet het minste begin van informatie bij ter adstructie van haar beweringen. Zij toont op generlei wijze aan dat of waarom het verlaten van een echtgenoot, op niet-officiële weg, in Albanië zou kunnen volstaan om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming.

Waar verzoekster tracht te laten uitschijnen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou zijn gedwongen om terug te keren naar haar echtgenoot of haar toevlucht te zoeken tot een vluchthuis, dient verder te worden opgemerkt dat dit een loutere en aperte miskennis vormt van de inhoud van de definitief geworden beslissing in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. In deze beslissing en in het kader van dit eerste verzoek werd reeds genoegzaam vastgesteld dat verzoeker klaarblijkelijk de steun geniet van haar broers, zussen en familie, dat zij totaal niet aannemelijk maakt dat zij zich in Albanië niet als alleenstaande moeder zou kunnen handhaven, dat zij vertrouwd was met de mogelijkheid om de echtscheiding aan te vragen, dat zij een goed contact had met haar broer in Tirana, dewelke ondanks dat zij beweerde dat deze haar niet zou kunnen onderhouden instond voor de opvang en (privé-)scholing van haar zoon, dat zij ook de steun van haar andere broers genoot en dat zij op haar broers kon terugvallen voor financiële steun wanneer het moeilijk was om rond te komen. Verzoekster toont, mede gelet op de door verweerder gehanteerde landeninformatie, op generlei wijze aan dat haar familiale situatie en/of de situatie in haar land van herkomst sedertdien, dit al dan niet ten gevolge van covid-19, dermate ingrijpend zou zijn gewijzigd dat de voormelde motieven heden niet langer zouden gelden. Uit de door haar gehanteerde, algemene artikelen, kan zulks namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid.

Ook waar verzoekster opnieuw poneert dat zij enkel zonder kinderen terecht zou kunnen in een vluchthuis, dient te worden vastgesteld dat zij de inhoud van de definitief geworden beslissing in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming duidelijk en kennelijk miskent. Reeds in deze beslissing werd vastgesteld dat vrouwen in vluchthuizen weldegelijk hun kinderen mogen meenemen, dat er in opvang wordt voorzien voor de kinderen en dat kinderen naar school mogen. Dit blijkt overigens andermaal en duidelijk uit de reeds in het administratief dossier opgenomen informatie die verzoekster opnieuw bij het verzoekschrift voegt. In deze informatie wordt duidelijk aangegeven dat in alle vluchthuizen vrouwen hun kinderen mogen meenemen, dat in de meeste vluchthuizen wel een maximumleeftijd geldt van 14 jaar voor jongens en dat deze slechts in enkele vluchthuizen ligt op acht jaar. In de vluchthuizen van de overheid geldt in principe 18 jaar als maximumleeftijd en één van de ngo's brengt moeders met zonen onder in appartementen om te voorkomen dat zij van elkaar gescheiden worden. De vrouwen worden tijdens hun verblijf psychologisch begeleid en worden geholpen om werk te vinden, de kinderen kunnen naar school gaan en er wordt in opvang voorzien. Opnieuw toont verzoekster, mede gelet op de door verweerder gehanteerde landeninformatie, op generlei wijze aan dat de situatie in haar land van herkomst sedertdien, dit al dan niet ten gevolge van covid-19, dermate ingrijpend zou zijn gewijzigd dat de voormelde motieven heden niet langer zouden gelden. Uit de door haar benevens de voormelde informatie neergelegde artikelen kan zulks immers in het geheel niet worden afgeleid.

Verzoekster laat de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing, omtrent de in haar land van herkomst voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden, voor het overige geheel onverlet en toont geenszins aan dat de informatie waarop deze motieven schragen, al dan niet ten gevolge van covid-19, niet langer actueel zou zijn. Dat er ten gevolge van deze pandemie in Albanië geen bescherming meer

voorhanden zou zijn voor slachtoffers van huiselijk geweld of vrouwen die hun echtgenoot besluiten te verlaten, kan uit de door verzoekster neergelegde artikelen immers hoegenaamd niet worden afgeleid. Integendeel blijkt uit deze artikelen onder meer dat de nationale hulplijn, die slechts één van de beschikbare hulplijnen in Albanië is, nog steeds actief is, dat ook de vluchthuizen nog steeds operationeel zijn, dat de staat ook financiële ondersteuning biedt, dat ook ngo's en organisaties zoals het *UN Development Programme* er actief blijven en dat de straffen op huiselijk geweld recent werden verstrengd.

Dat verzoekster in Albanië (nog steeds) de nodige bescherming kan genieten, vindt tot slot duidelijk bevestiging in het feit dat Albanië opnieuw en nog steeds is opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

3.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.6. Mede gelet op het voorgaande, beroept verzoekster zich evenmin dienstig op de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 9 van het IVRK.

Vooreerst kan gelet op het voorgaande, waaruit genoegzaam blijkt dat in hoofde van verzoekster en haar kinderen geen nood aan internationale bescherming is aangetoond, hoegenaamd niet worden aangenomen dat het voor verzoekster en haar kinderen onmogelijk zou zijn om samen terug te keren naar Albanië.

In dit kader dient voorts te worden opgemerkt dat het doel van het verzoek internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven en/of het recht van kinderen om niet tegen hun wil te worden gescheiden van hun ouders te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep verder geenszins uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming. De schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 9 van het IVRK wordt *in casu* derhalve niet dienstig aangevoerd.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT